

/ Recensie

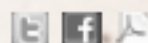

FEB
20

Door: Merel Zuiderduin

 Vind ik leuk

“Ik zeg het maar alvast bij voorbaat: dit is niet mijn beste voorstelling!” zegt theatermaker en poppenspeler Servaes Nelissen aan het begin van zijn nieuwe voorstelling *De Broekhouder*. Nelissen geeft een ‘inleiding’, want tegenwoordig – zo moppert hij – moet je bij je voorstelling een hele randprogrammering verzinnen. Zittend op een klapstoel vertelt hij hoe moeilijk hij het vindt om aan de hoge verwachtingen te voldoen sinds hij een prijs won. Dus legt hij ze maar alvast goed laag, zodat het alleen maar mee kan vallen.

Ron Scherpenzeel

Zelfspot is de drijvende kracht achter de humor van Servaes Nelissen. Zijn voorstellingen zijn een mix tussen cabaret, theater en poppenspel en door zijn nonchalante manier van vertellen heeft hij de lachers aan zijn kont. *De Broekhouder* gaat over de mislukte spindoctor Ron Scherpenzeel, naar wie Nelissen moeiteloos overschakelt.

Strak in pak trekt hij een grote pot latex open en begint er, bij gebrek aan roerstaaf, met een theelepeltje doorheen te roeren. Al roerend vertelt hij, als Scherpenzeel, hoe hij net is verhuisd van een villa naar een flat op 11 hoog, na een mislukt huwelijk en een mislukte carrière. Hij vertelt over zijn demente moeder die hem niet meer herkent en hoe hij de relatie met zijn dochter definitief heeft verpest.

Norbert

De enige die hem nog troost kan bieden is Norbert: de pop met wie hij vroeger optredens gaf op de Holland-Amerika lijn. Twintig jaar heeft Norbert op zolder gelegen, maar nu wordt hij eindelijk weer eens uit het stof gehaald. Vol nostalgie zet Scherpenzeel de pop weer op zijn arm en laat zijn fantasie de vrije loop.

Servaes Nelissen is een meester met poppen, ze komen tot leven als hij ze oppakt. Zijn poppen zeggen de dingen die zijn personages niet over hun lippen krijgen. Nu ook weer met Norbert: hij is het vieze mannetje dat al scheldend en tierend de frustraties uit die Scherpenzeel dwarszitten. Gaandeweg transformeert Norbert in zijn demente moeder, zijn verwijtende dochter en zijn berouwvolle ex-vrouw.

Liedjes

Tussen de verhalen en herinneringen door speelt en zingt Nelissen liedjes op zijn key-board. “Ze zeggen wel eens tegen me: Servaes, je moet niet zo veel liedjes in je voorstelling doen,” lacht hij. “Dat begrijp ik heel goed, ik kan zo goed zingen dat dat de rest van de voorstelling een beetje naar beneden haalt.” Waarna hij een typische Volendamse haringsong inzet, met uithalen die hij bij lange na niet haalt.

Feel Good

Na een pijnlijk schrijnende ontknoping, waarin Scherpenzeel wordt ingehaald door zijn eigen fantasie over zijn ex-vrouw, is het verhaal rond. Norbert ‘sterft’ en komt weer tot leven in de armen van Servaes Nelissen die een veel betere en vooral leukere tegenspeler is. De voorstelling is een vijf kwartier durende *feel good* show, die toch een heleboel actuele thema's aanhaalt. De crisis, seksuele intimidatie, werkloosheid, dementie, het komt allemaal voorbij. Dus Nelissen mag het dan zelf niet zijn beste voorstelling vinden, maar dat heeft hij heel knap gedaan.

20-02-2012